

Migráció vagy európai jövő?

Borbély Zsolt Attila

Erdemes felidézni, hogy három esztendővel ezelőtt a migránsválságnak nevezett mesterséges „népvándorlatás” kezdetén az elemzők és a közéleti személyiségek elsöprő többsége spontán folyamatnak gondolta azt, amiről mára világosan bebizonyosodott: háttérből irányított és éveken keresztül tudatosan előkészített akció volt, amely ma is tart, a végét pedig nem látjuk. Közben a történetnek van egy öngerjesztő jellege is, hiszen az Európai Unióba bejutottak kommunikálnak az otthon maradottakkal.

→ **Az európai ember a migrációból csak annyit lát, hogy a bűnözés Nyugat-Európa-szerte az egekbe szökik: egyre több a csoportos nemi erőszak, és csak sejteni lehet, hány olyan eset történik, ahol a sértett fél nem tesz feljelentést, vagy ha beindul a nyomozás, az ügy nem éri el a sajtó ingerküszöbét.**

Az európai ember a migrációból csak annyit lát, hogy a bűnözés Nyugat-Európa-szerte az egekbe szökik: egyre több a csoportos nemi erőszak, és csak sejteni lehet, hány olyan eset történik, ahol a sértett fél nem tesz feljelentést, vagy ha beindul a nyomozás, az ügy nem éri el a sajtó ingerküszöbét. Közben vannak olyanok is, akik képesek az áldozatokat hibáztatni, és az elkövetőket mentesíteni. Napnál világosabb tehát, hogy a jelenség nem új keletű és az is, hogy mi áll a háttérben. Hadd említsünk egyetlen példát: olyan hajmeresztő svéd kimutatásokról olvashatunk, amelyek szerint a svéd nők egyharmada (!) szenved el élete során nemi erőszakot vagy annak kísérletét. Az elkövetők szinte minden esetben bevándorlók, akik olyan kulturális közegből jönnek, ahol a nőt nem tartják egyenrangú félnek, egyenlő méltósággal rendelkező

embertársnak, ahol egy miniszoknyás nő közpréda, és ahol egy nő megerőszakolása vélt joga a férfinak. Erről a hivatalos nyugat-európai sajtó nem beszél, épeszű ember azonban nem képzelheti, hogy azt a norma- és szokásrendszert, amelyben mindez megengedett, a beözönlők tömege le fogja vetkőzni Európában a meleg fogadtatás és az állami rábeszélés hatására.

Ma azt látjuk, hogy a védekezésképtelenség tűnő, de valójában tudatosan megbénított nyugati államok leginkább csak a békés meggyőzés eszközeit vetik be. A rendőrség úgy érzi, keze meg van kötve, miközben a rendőrök szocializációja is problematikus: ha a rendfenntartó állománynak egyik napról a másikra megengednék a határozott fellépést, akkor sem biztos, hogy tudnának vele élni. A bíróságok vérlázítóan enyhe ítéleteket hoznak, az elkövetőket gyakran felfüggesztett börtönbüntetéssel visszaengedik a társadalomba, hadd erőszakoskodjanak tovább.

A védekezésképtelenségre, a teljesen legyengített társadalmi immunrendszerre utal megannyi riasztó jelenség: a karácsonyt téli ünnepnek, a karácsonyi vásárt téli vásárnak nevezik el, a disznóhúst kivonják a diákok étkeztetéséből, és drasztikusan korlátozzák a szólásszabadságot, amikor migránstémáról esik szó.

A háttérbeli szervezethez utal a nemrég nyilvánosságra került név nélküli bankkártyák, az úgynevezett „migránskártyák” intézménye is. Ezzel kapcsolatban jogosan tett fel kényelmetlen kérdéseket a Fidesz-KDNP frakció szóvivője, Hollik István: „akik elindították ezt a programot, miért tették titokban? Ki és mennyi pénzzel tölti fel ezeket a bankkártyákat? Kinek a pénzéből finanszírozzák, hogy migránsok tízezrei tartanak most is Európa déli határai felé? Milyen alapon osztogatják az uniós polgárok pénzét olyan bevándorlóknak, akikről azt sem tudjuk, kicsodák?”

A migránsválságra néhány politikus próbál csak egyértelmű választ adni ma Európában, elsősorban Orbán Viktor, akinek a migránskérdésben képviselt határozott álláspontja az egész földrész számára kiutat nyújt. A magyar kormányfő ezt két mondatban össze is foglalta riporter kérdésére válaszolva: nem kell beengedni az illegális bevándorlókat, és akik valamiképpen mégis bejutottak, azokat haza kell küldeni. Közben oda jutottunk, hogy ma Európa sírásó politikusi prédikálnak a földrészről és vádolják Európa-ellenességgel azokat, akik szeretnék megőrizni azt a kulturális, vallási, jogi és erkölcsi értéket, amit kontinensünk évezredek óta kigyöngyözött magából. Tragikomikus nézni, ahogyan Orbán Viktorral riogató mozgóplakátot hordoznak

Brüsszelben. Ez egyébként Orbánt erősíti, s aligha győz meg bárkit is azok közül, akik Orbán Viktorban látják Európa megmentőjét. A hiszti ellenére mégis esély van, hogy a jövő májusi európai parlamenti választásokon jobb eredmény szülessen, mint öt esztendővel ezelőtt, amikor nem indult meg a népvándorlatás.

A fő kérdés csak az, hogy az egyértelműen bevándorlásellenes pártokra a fősodratú média által ráhordott megbélyegzés mekkora lelki gátat okoz majd szavazáskor. Erdemes megfigyelni Németországot, ahol a felmérések szerint lassan a lakosság fele tudja, hogy mekkora veszélyt jelent az iszlám bevándorlás, de a polgároknak csak a fele szavaz arra a pártra, amely a kérdést megfelelőképpen kezelné, vagyis az Alternative Für Deutschland (AFD) jobboldali pártra. Hasonló a helyzet Svédországban, Norvégiában, Franciaországban és másutt is. Mégis ez az egyetlen remény.

A választásokig valószínűleg súlyosbodni fog a helyzet. Még több fanatikus támadás, nemi erőszak, rablás és még több „no go zóna”. Tovább szélesedik a szakadék a hivatalos média által forgalmazott mantrák és az emberek mindennapi élete között. Ma úgy tűnik, esély van arra, hogy az uniós politika a 2019-es választás után mégis más irányt vegyen. Ellenkező esetben marad a Közép-Kelet-Európa és Nyugat-Európa közötti kétételeses kötélhúzás.

Autonómiaküzdelem kérdőjelekkel

Makky József

Területekért jogokat követelünk. Ha már a hazánktól megfosztottak minket, új hazánkban, közös országunkban legalább alapvető emberi és kollektív jogainkat biztosítsák cserébe – fogalmazott Tőkés László európai parlamenti képviselő, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke a sepsiszentgyörgyi centenáriumi székely nagygyűlésen.

Az 1918-ban alakult Székely Nemzeti Tanács (SZNT) centenáriuma elhangzott beszédében a volt református püspök – a többi felszólalóhoz hasonlóan – határozottan síkra szállt Székelyföld területi autonómiája mellett. Izsák Balázs, az SZNT elnöke párbeszédet sürgetett Bukaresttel, amely a száz évvel ezelőtt elfogadott gyulafehérvári határozatok fényében és a jövő évi román uniós elnökség alkalmával kiemelt aktualitással bírna.

A megfogalmazott kérésekkel és elvárásokkal minden rendben, „csupán” az a kérdés, miként

lehet a román hatalmat tárgyalásokra bírni. Az eddigi próbálkozások kivétel nélkül sikertelenül végződtek. Akár igaza is lehetne Mezei Jánosnak, a Magyar Polgári Párt választmányi elnökének, aki beszédében úgy fogalmazott: az időhúzó román politikum és a nemzetközi emberjogi szervezetek a felelősek azért, hogy száz éve késik a megígért autonómia. Valójában azonban ennél sokkal többről van szó. Amit az is jelez, hogy a mintegy ötezerre becsült nagygyűlés közönsége

→ **Izsák Balázs, az SZNT elnöke párbeszédet sürgetett Bukaresttel, amely a száz évvel ezelőtt elfogadott gyulafehérvári határozatok fényében és a jövő évi román uniós elnökség alkalmával kiemelt aktualitással bírna.**

messze elmarad attól a tömegtől, ami elvárható lenne egy ilyen horderejű téma megvitatásához.

Jól látható, hogy az eddig megszokott módon és jelszavakkal az üzenet nemcsak a bukaresti román vezetőkhez, hanem a székelyföldi magyarok többségéhez sem jut el. E nagygyűléseknek ugyanis nem az volna a szerepük, hogy a szervezők egy előre eltervezett rendezvényt kipipáljanak a határidőnaplóban, hanem olyan egységfrontot alakítsanak ki az

ügy mögé, amely túlmutat politikusokon és politikai pártokon. Ami igazi Kárpát-medencei magyar ügygé válik.

A magyar miniszterelnöki megbízott, Szili Katalin erdélyi útjain rendszeresen találkozik valamennyi erdélyi magyar párt és az autonómia iránt elkötelezett civilszervezet képviselőivel. Legutóbbi négy napos erdélyi útján többek között a három székely megye önkormányzati elnökeivel is tárgyalt. Így a közvélemény számára természetesnek tűnik, hogy a székely autonómia körül végre létezik erdélyi magyar egység. De ez csak a látszat, hiszen a sepsiszentgyörgyi rendezvényről (is) hiányzott az RMDSZ, vagy legalábbis a szónokok listáján senki nem képviselte. Ha az emberek nem az egységet látják, akkor sokukban ez úgy csapódik le, hogy megint hangoskodik az „ellenzék”. Ilyen előzmények után ne csodálkozzunk, hogy az autonómiatüntetések üzenete csak szólomok szintjén jut el pár ezer emberhez a több százezerből.

Eszembe jut a gagauz autonómia atyjának, Mihail Kenigeljannak a véleménye, akivel Gaguzia fővárosában, Komrátnban készítettem pár éve interjút. Úgy fogalmazott, az autonómiaküzdelem egyik alapfeltétele az, hogy legyenek elkötelezett vezetők, karizmatikus személyek, akik mögé felsorakozik a nép. Legalább ezen a területen kellene konszenzusnak lennie.